

הבלוף

את הגילוי הזה גיליתי כבר לפני שנים, כשצמתי ביום הכיפורים. כפעם הראשונה, אבל אז עוד הייתי צעירה ומחונכת היטב, וזאת היה לי אומץ להגיד את האמת בפומבי.

עכשיו אני גדולה ואמיצה, וגם לא איכפת לי להסתכסך עם מי שמעוניין, ולכן אספר לכל הלא-צמים ביום הכיפורים, איך הצמים מרמים אותם כבר שנים.

כשהייתי קטנה ידעתי (הסבירו לי את זה היטב) שאנשים הצמים ביום הכיפורים עוברים יסורים קשים. הם נחלשים, יש להם כאביראש איומים וכאביבטן מוזעזעים, הם צריכים לנוח כל היום כמיטה ולפעמים אפילו עם איזה סמרטוט רטוב על המצח הקודח. שבוע לפני יום הכיפורים כבר צריך לרום עליהם, ושבוע אחרי צריך לשאול אותם איך עבר עליהם הצום, וצריך להיות נחמדים אליהם במיוחד, כי הם עברו את התופת.

קפה ואכלתי פרוסה, ומייד הבנתי שמהו חמור ביותר קרה לי: לא הרגשתי את ההקרכה. מאז עברו שנים. יום הכיפורים זה כיף. אפשר לא לבשל למישפחה, לא לרחוץ כלים, לא לערוך ולפנות את השולחן 15 פעם ביום. יש זמן לקרוא ספר, אפשר לטייל עם הילדים על הכביש, אפשר לא לשמוע חרשות כל שעה, והכי חשוב הוא שאדם כריא, שברוך כלל אוכל טוב, גם לא מרגיש שום רעב אחרי יום אחד של צום. ובסוף הצום, מול הראי אנחנו גם ניראים יותר רויס. לכן, הצמים תפסיקו לעשות רושם של גיבורים ואתם, הלא-צמים, תרדו לכם שהצמים סתם עוברים עליכם בעיניים ומבקשים סימפאטיה לחינם.

להרוג שני חגים במכה אחת

מכניסים שוב לתנור ל-5 דקות. הקטע שבי-סוגריים לא הכרחי. מגישים פושר בתוספת סלט ירקות. אוכלים בטובה, אם רוצים.

הפליסטיק לעזרת הטבע

בשנים האחרונות, בחברת-השפע, כמוכח, ה-בון-טון הוא לחזור לטבע. לא, חס וחלילה, לגור במערות, לוותר על החשמל וללכת רק ברגל — כי זה מאוד לא נוח, אלא מה שיותר כותנה נקיה, אוכל נטורלי-וסוסים וציבעי-מאכל, ומה שפחות פלסטיקים למיניהם.

במיסגרת החזרה לטבע אנחנו שומעים על יותר ויותר נשים המיניקות את ילדיהן, כי כך חשב אלוהים שזה הכי טבעי. אבל אלוהים, שהוא, כפי הנראה, בכל זאת גבר ולא אשה, לא הרגיש מאודו מה זה פיטמה סדוקה ופצועה וכואבת. וכדי שלא לבייש את ההמצאות שלו, באו לעזרתו חברי קיבוץ דגניה והמציאו את פיטמת-הסיליקון, שהיא פיטמה שקופה, אותה מלבישים על הפיטמה בשרודם, ודרכה יונקים ילדיה-פלסטיק את חלב אמותיהן. להשיג בכל בתי-המרחק תמורת 5.65 שקל לחבילה בת שתי פיטמות שקופות.

כבר שבועיים אני מתרוצצת בין החברות שלי ואוספת מאכלי-גיבנה מיוחדים במינם, כדי לשמח אתכם בתג השבועות הבא עלינו לטובה. ועכשיו, פיתאום מסתבר לי שהחג הבא לטובה הוא דווקא סוכות ולא שבועות, ואני שוב התבלבלתי. אבל לא אשה כמוני תיתן לעוברות היבשות (שאגב, נקבעו לפני אלפי שנים) לקלקל לה את השימחה. כיררתי, והסתבר שגם בסוכות אפשר לאכול מאכלי-גיבנה. אז הנה פשטירתי-גיבנה מהממת:

לבצק: 1 חבילה קמח תופח, 1 ביצה, 1 חבילה מרגרינה, 1 לבן או אשל. לערבב היטב את כל חומרי הבצק, ולהכניס למקפיא לשעה בערך. לחלק את הבצק לשניים. חלק אחד להכניס בחזרה למקפיא לפעם הבאה. את החלק הראשון לרדד ולשטוח על תחתית של תבנית מס' 26. **עכשיו למילוי:** 2 כוסות קרוטונים (קוביות לחם אפוי), 2 גביעי קוטג', 2 ביצים, 3 שיני שום כתושות, חופן פטרוזיליה קצוצה. מערבבים את כל חומרי המילוי ומכסים את הבצק שבתבנית. מכניסים לתנור מחומם על חום בינוני, כ-200 מעלות צלסיוס, ואופים כ-25 דקות. (מוציאים מהתנור ושופכים על המאפה שמנת חמוצה אחת.

פינת החי

המעוניינים יתקשרו לטלפון 661619 (03). אגב, פוגי היא לא ממש גזיעית. היא תערוכת של שנאוצר ננסי וקולי. אבל גוע זה לא חשוב.

הגורה הקטנה (בת חורשיים וחצי) מרגישה שקורה משהו מאוד לא בסדר. מה שקורה הוא שבעל הבית שלה, ילד נחמד בן 12, נוסע מכאן ואינו יכול לקחת את פוגי הקטנה איתו. אבל לפני שהוא נוסע, הוא מאוד מבקש מאנשים שאוהבים בעלי-חיים שיתנו לפוגי בית חם ואוהב כמו שהוא נתן לה.

פינת בנייהודרה

לפני שבועיים תיארתי לפניכם, קוראים יקרים, את חבלי השירה בצניבור שלי, ותוך כדי כתיבה אפילו לא ידעתי שכגודל הזיוף שלי בשירה, כן גודל הזיופים שלי בעברית. האקדמיה ללשון העברית הוררזה לשלוח לי כמה מונחים מוסיקאליים בשפתנו, והנה הם לפניכם.

אחדית	סולו
אחדיתין	סולן
אחדתנית	סולנית
דואית	דואט
סלפית	פאלסט
תצרום	קאקופוניה
מיפע	רסיטאל

פעמים כיפקהיי, בבקשה. ואם בניסים אנחנו עוסקים, הנה עוד אחד. תיבות-הרואר של אורחי תל-אביב והסביבה חילקו חוברת המספרת על שיחורו האשה האמיתי. משעה 5 אחרי-הצהריים יכולה כל גברת (מותר גם לגברים) לצלצל לטלפון 03-246980 ולהזמין ארוחה כאחת משש מיסעדות תל-אביביות, ותוך חצי שעה בערך יגיע שליח עם הסחורה החמה.

בחברת יש רשימת המנות הנמכרות בכל אחת מהמיסעדות וליד כל מנה המחיר שלה. עבור המיטלוח כולו ישלם הלקוח תוספת 4 שקל. כדי לראות איך העניין פועל, טילפנתי וביקשתי שישלחו לי המבורגר אחד, רג אחד בלחמניה, טבעות-כצל ומנת צ'יפס. תוך 27 דקות היה אצלי בחור סימפאטי, שמלבר הארוחה הביא גם מפית וגם כרטיסי-הגרלה המצורפים לארוחה במיסערה ממנה הזמנתי. עוד שלוש פעמים כיפקהיי. יכול להיות שבכל זאת המשיח יבוא.

לעזרת העם

אני מבטיחה הבטחות. ואומנם הבטחתי, קבל עם ועדה, שאעשה פירסומת-חינם למי שיגרום לי להפסיק לעשן; הבטחתי פירסומת למיפעלים וחנויות שבעונת-המכירות יורידו את מחיריהם ב-50% לפחות; לנותני שרותים שיקבלו הזמנות בטלפון; למתקנים למיניהם (מקררים, מיוזג-אוויר, טלפון וכו') שיקבעו שעת-ביקור מרוייקת אצל הלקוח ולא יגידו נבוא ביום רביעי, חכי בבית! הבטחתי פירסומת-חינם לכל חנות שתפ-תח את שעריה בשעות-הלילה המאוחרות, לטובת ציבור הקונים העסוקים במשך היום. כל הבטחות האלה ניתנו מצדי כביטחון

יש כניאדם אשר ברגע שהם מגלים שלבן-שיחם יש מקום ריק בעיתון, בו מותר לו לכתוב, פחות או יותר, מה שהוא רוצה, מייד הם מפסיקים לברך אותו לשלום ולשאל מה שלומו, ובמקום זה הם מייד שואלים אותו: „נו, מתי תכתבי עלינו קצת בעיתון?“ אותם אנשים, בדרך כלל, בכלל לא מתכוונים שיעשו עליהם פרופיל או שיספרו את סיפור-חייהם. מה שהם רוצים זה שיכתבו על חנות-הירקות שלהם, או המכולת שלהם, או החנות לכליבית, או על ההמצאה המהפכנית של הבת שלהם שהיא במיקרה רופאה והמציאה שיטת-

קניה לילית

גמור שלא אצטרך לקיימן, כי ימות-המשיח עוד רחוקים. אבל אז קרה המיפנה. בורג הודיע כמעט-בביטחון שהוא מתפטר, וימות-המשיח התקרבו בשני צעדים. אחריכך, מהשונג, הם התקרבו בעוד שניים. ואם הבטחתי — אני מקיימת. ההיפך-היפך המחודש, זה שעד לשיפוצים ההיסטוריים, בחצי מיליון רולר, קראו לו היפר שוק (ליד איצטרדין יד-אליהו), פתח את שערו לקהל עד השעה 12 בלילה, כל ערב (מלבד ליל שבת, כמוכן) בכל אחד מימות השנה. שלוש

רפיו חרישה נגד נזלת — לקחת שני אספירינים במקום אחד. מי היה מאמין? יש כאלה המוכרים אצלם בחנות-הרהיטים מיטה ב-200 שקל במקום ב-208, שהוא המחיר הרישמי, ומייד נרמה להם הבקשה המרהימה. תכתבי עלינו כמה מילים. יש לנו תערוכה חדשה. מי שאין לו דף ריק בעיתון, לא מבין בכלל את הצרה הזאת ולא מכיר את הצורך התמידי להי-שאר מנומס ולסרב בתוקף. פה ושם, כדי לצאת טוב מהבקשה המסורבת,